

În cătuse

Zorica Latcu

Suflete, de ce te sbați mereu?
Urli ca o fiară-nchisă-n cusca;
Dintii de salbatică muscă,
Muscă sangerând zăvorul greu.
Suflete, ai vrea să sboi la cer?
Bine știi, că-i stramta colivia.
Iti oprește aripa – sglobia –
Cu zabrele cenușii de fier.
Suflete, ți-i dor să te înalți?
Știi că te lovești de grinzi în creștet
Și răsună jalnic lemnul vested,
Când lovindu-ți capul vrei să sari.
Suflete, te-ajunse dor de Rai?
Bine știi că-i calea nefarsită.
N-ai în mână bata tintuită,
Nici merinzi în traistă goală n-ai.
Suflete, ți-i greu să stai în lat?
Te-mboldeste aprig dor de duca?
Nu te sbați. Bine știi și tu că
Sange curge-n cusca, de te sbați.
Suflete asteapta puțin:
Vor pieri zabrelele odată,
Va pieri și cusca-nsangerată
Și vei fi-n lumină singurel.
Se vor rupe grinzile de lemn,
Grățiile de fier se vor deschide,
Și-ai să uiti de laturile hăde,
Suflete așa că la un semn.